Viaţa la picioarele Domnului este închinare sau risipă, este pierdere sau investitie pentru viitor?! Betel,12 Mai 2016

Matei 26:6-13; Marcu 14:3-9; Luca 7:36-50; Ioan 12:1-8

Alabastru = vas de lut poros, folosit ca parfumul să emane încet şi atât cât e nevoie să facă aerul din apropierea lui plăcut, fără să fie nevoie să fie spart. În Orient, o cantitate aşa de mare se folosea doar la îmbălsămare.
Probabil că Maria investise o avere în vasul de alabastru, o avere folosita pentru cer si sigur era saraca dar bogată în iubirea ei.

O inimă naturală nu înţelege Harul!

Vase de alabastru: fiecare din noi le ţinem cu zgârcenie şi cu teama de a nu le sparge, de a le păstra pentru noi, de a nu risipi. Romani 12:1,2.
Dăruim firmituri de iubire şi ni se pare zilnic că facem prea mult pentru cei din jurul nostru.

Sacrificiul sta la baza iubirii!

Dar mai mult decat orice, să privim la vasul de alabastru care a fost spart de Domnul Isus Hristos la Golgota pentru fiecare din noi.

<u>A făcut ce a putut !</u>

In Marcu 14:3, gasim binecunoscuta poveste a femeii care a vărsat vasul cu mir pe picioarele şi pe capul lui Isus. Unora le era necaz, iar aceştia nu sunt păgânii, sunt ucenicii. Mântuitorul a spus despre femeia aceasta: „ea a făcut ce a putut”.

Domnul ne cere să facem ce putem, cu ceea ce avem, ca recunoştinţă!

Dumnezeu ne-a dat daruri fiecăruia dintre noi, şi ne-a dat putere să le folosim. Întrebarea care se pune este dacă am făcut tot ce am putut. Au fost atâtea ocazii, au fost cazuri, au fost împrejurări, au fost situaţii despre care am spus că nu ne interesează şi nu ne priveşte, şi am trecut mai departe, şi atunci o şoapta se aude la urechea şi sufletul nostru: ai facut ce ai putut pentru situatia aceasta? Luca 10:25.
Ai auzit vorbindu-se ceva, ai văzut întâmplându-se ceva, a fost o ocazie în dreptul unui om sau s-a întâmplat ceva cu cineva: ai facut ce ai putut?
Ai fi putut sa faci ceva? 2 Petru 1:5’’toate silinţele’’.

Este vreo situaţie în care nu putem face nimic? Nu, nu exista nici o situatie în care să nu putem face nimic. Putem noi sa intervenim în anumite situaţii?
Nu, dar putem să ne rugăm. ‘’Rugaţi-vă neîncetat !’’.

E adevărat că sunt neputincios, nu pot să fac ce vreau şi cât aş vrea să fac, dar trist este ca nici nu vreau să fac cât pot.

Daca mi-aş pune la inimă lucrul acesta, şi mi-aş pune întrebarea: pot sa fac ceva, sunt convins ca aş putea să dau un răspuns la aproape orice situatie.
-’’Doamne, ce aş putea să fac?”
Uneori solutia este aşa de simplă şi depinde atât de mult de noi!
Nu zice:’’ nu mă priveşte, nu-i treaba mea’’, depinde atât de mult de noi încât am fi ruşinati şi am pleca în jos ochii când Domnul ne va arăta într-o zi: „dacă ai fi spus un cuvânt, dacă ai fi intervenit, dacă ai fi făcut ceva, ar fi fost cu totul şi cu totul diferit.
Este de dorit să auzim în dreptul nostru cuvintele acestea: ‘*’el a facut ce a putut.’’*

*De unde credeţi ca i-a venit gândul acestei femei, şi când? Ea a strâns în timp, neştiind cum va face ea în final. Nu a avut un plan, dar se ruga şi aştepta momentul potrivit, atunci când vasul ei a fost plin. Maria a strâns poate o viaţă şi a dat totul în câteva clipe. În viaţă 5 minute trebuie să fii deştept!

*De unde i-a venit lui David în minte să-I zidească o casă Domnului?
Domnul a fost plăcut surprins de gândul care i-a venit lui David si anume să-I construiască o casă.
Domnul îi spune: ‘’am cerut Eu vreodata aşa ceva, am cerut Eu să-mi faceţi vreo casa?
Nu, dar pentru că te-ai gândit la aşa ceva… Dumnezeu apreciază, onorează, a fost o expresie a dragostei lui David pentru Dumnezeu. La fel a fost şi pentru această femeie.

Când iubeşti simţi nevoia să oferi!

Aceste gânduri au izvorât din dragostea lor pentru Dumnezeu, altfel dragostea nu mai este dragoste. Dacă-ţi spun eu ce sa faci ca să mă iubeşti, atunci ce fel de dragoste este aceea? Aceea este Poruncă, şi trebuie făcută, dar e ceva ce pleacă de la noi personal,înţelegeţi?
Duhul Domnului a găsit plăcere în gândul ei, Isus a fost motivul inspiraţiei, dar gândul acesta a fost produsul iubirii ei pentru Dumnezeu.
Aceasta aşteaptă Dumnezeu de la noi: *expresia iubirii noastre*.

Noi am ajuns să facem din ‘’voia lui Dumnezeu’’ o scuză, un paravan după care ne ascundem.

Multă lume L-a înconjurat pe Domnul Hristos, însă puţini oameni aveau o inimă pentru Domnul, puţini oameni Îl iubeau cu adevarat. Multi oameni au tras foloase de pe urma Lui, au mâncat pâine şi peşte, s-au făcut sănătoşi. Multi oameni se foloseau de Domnul Hristos, dar puţine inimi erau care Îl iubeau cu adevărat.

Ce simte inima ta faţă de Domnul Isus?
Am fost ieri la Pietroşani la Blaju' la depozit de materiale de construcţii. Şi acolo era un om supărat că în loc să se construiască şcoli, se construiesc biserici.
Ce, zicea el, biserici ne trebuie nouă?

Ce va rămâne în urma noastră, ce vor pomeni oamenii în dreptul nostru?

Maria sora Martei şi a lui Lazar apare de 3 ori şi în fiecare caz este văzută la picioarele Domnului Isus, şi în toate 3 cazurile este respinsă de cei prezenţi.
Luca 10:38-42 – sta la picioarele Domnului, dar Marta era necăjită pentru asta.
Ioan 11:28-32 – se aruncă cu durere la picoarele Lui,iar iudeii o condamnă pt.asta
Ioan 12:1 – unge pe Domnul cu mir iar Simon o condamnă că este o păcătoasă.

Când Îi dăm Domnului primul loc în viaţa noastră ne aşteptăm să fim criticaţi, înţeleşi greşit chiar de către cei ce susţin că-L urmează.

Totuşi Domnul Isus o laudă pe Maria, iar pe Iuda Iscarioteanul îl numeşte ,''fiul pierzării'', fiul risipitor. Ioan 17:12

Scena aceasta nu este doar un fapt istoric, ci este o realitate contemporană. Sunt pline bisericile de „gură cască", care se holbează la cei care se spetesc să facă câte ceva pe ici pe colo. Dar dacă ar fi numai atât, parcă nu ar fi o chiar așa de mare tragedie, numai că pe lângă faptul că nu fac nimic, mai și comentează la cei care fac. În cazul de față, cel în cauză este Iuda, care consideră gestul femeii o risipă și că mirul putea fi vândut *„cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor"*. Ioan, îl taxează pentru exclamația sa mojică și îl desconspiră: *„zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea."*
Cel mai bun mod de a face acest lucru este prin contrast.

W. MacDonald zicea că, așa cum un bijutier expune un diamant pe fondul negru al unui material de catifea, tot așa și Evangheliile, scot în evidență cu multă măiestrie, splendoarea iubirii femeii față de Mântuitorul ei, pe fondul negru al trădării lui Iuda și al unui complot din partea ierarhilor.
Gestul femeii este dovada dragostei ei, pentru că așa face dragostea, se jertfește, se spetește, se consumă. În schimb, Iuda a considerat această demonstrație de dragoste o risipă inutilă. Ba mai mult, el se mira, cum de această femeie a risipit o cantitate atât de mare de mir de nard într-o clipă și fără nici un rost.

Dragostea nu face niciodată calcule, Iuda, da !

Relatarea aceasta rămâne una de referință prin ceea ce a făcut femeia, nu Iuda. Pentru femeia aceasta când e vorba de Domnul Isus nimic nu este prea scump.

Iuda vrea totul pentru el, bani, laude, cinste… femeia tot ce are pune la picioarele lui Isus, inclusiv pe ea. Așa fac cei ce îL iubesc…
Gestul femeii are și un efect: *„s-a umplut casa de mirosul mirului”*. Toți cei de față aveau să simtă parfumul mirului de nard.
Dar și gestul lui Iuda are un efect: putoare. Esența vieții de creștin este răspândirea miresmei lui Cristos, *„o mireasmă de la viață spre viață.”* (2 Corinteni 2:15-16)

Murmurul lui Iuda și a altor ucenici trebuie că i-a produs multă întristare femeii, dar ea nu s-a lăsat împiedicată de atitudinea acestora. Ea tăcea și nu scotea nici un cuvânt în timp ce făcea ce știa că trebuie făcut. Frumusețea pasajului este reacția Mântuitorului: *„Dar Isus a zis: Lăsați-o în pace. De ce necăjiți pe femeie? Ea a făcut un lucru frumos pentru Mine”.*
Frumusețea pasajului este că cel pentru care se jertfește, acela o apreciază. Pentru creștin important este că Domnul Isus apreciază jertfa, nu oamenii, cu toate că și o vorbă bună este bine venită.
Cu o vorbă bună mă hrănesc o săptămână. Nu este simplu să mergi înainte când alții murmură.
Pe scurt, inima femeii era plină de Hristos, şi aceasta a dat calitate faptei ei. Alţii ar putea numi aceasta „risipă”, dar putem fi siguri că nimic din ce cheltuim pentru Hristos nu este risipă.

Aşa a gîndit această femeie: şi a avut dreptate.

A-L onora chiar în momentele când pământul şi iadul se ridicau împotriva Lui, a fost cel mai înalt act de slujire pe care oamenii sau îngerii l-ar fi putut împlini. El urma să fie jertfit. Umbrele începeau să se lungească, bezna se adâncea, întunericul era tot mai gros. Crucea – cu toate grozăviile ei – era aproape; şi această femeie a anticipat totul şi a venit, mai înainte, să ungă trupul Domnului ei adorat. Şi iată ce rezultat!